

gaa ud, for jeg kan ikke se, at det behøves. Efter Udvalgets Tanke bliver det simpelthen saaledes, at Fristen regnes fra det Øjeblik, den paagældende Arving er bleven 18 Aar, hverken mere eller mindre; senere Tidspunkter vil der ikke godt kunne være Tale om. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, hvornaar disse Fordringer forfalde, maa man sige, at som Regel forfalde de først, naar Arvingen bliver myndig, naar han har fyldt sit 18de Aar; saa kan den paagældende forlange sin Løb udbetalt. Men naturligvis kunne de forfalde tidligere, navnlig i Misligholdelsestilfælde eller lignende Tilfælde, hvor det antages, at den paagældende bliver usolid, saaledes at der maa strides ind for at varetage Myndlingens Ret. — Om Rente af disse Fordringer bliver der i Almindelighed ikke Spørgsmaal, idet Reskriptet af 7de Februar 1794, som jo er Grundlaget for hele denne Indretning, indeholder en udtrykkelig Bestemmelse om, at saa længe Børnene leve i Huset hos Forældrene og underholdes hos dem, skal der ikke svares Rente af Skifteestrafte. — Det er egentlig kun de Bemærkninger, jeg med Hensyn til de Forslag, der ere stillede af hele Udvalget, finder mig foranlediget til at gøre paa dette Trin. I øvrigt har jeg ikke noget imod, at de vedtages her ved anden Behandling.

Derimod maa jeg gøre nogle yderligere Bemærkninger med Hensyn til Vindringsforslagene Nr. 2 og 3, og navnlig altsaa anbefale det ærede Ting at stemme for det af Udvalgets Mindretal stillede Forslag, der, som den ærede sidste Taler, der tillige er Ordfører for Mindretallet, bemærkede, i Henseende til Indholdet falder sammen med Lovforslaget, men kun giver en anden og maalkydeligere og simplere Redaktion af det, som findes i Lovforslaget. Jeg tror, at man kan sige, at begrebsmæssigt er der ikke nogen Nødvendighed for at antage, at Panteretten falder bort, fordi Fordringen ophører at eksistere, eller fordi Fordringen maalkydelig aldrig har eksisteret som retskraftig. Det fremgaar tilstrækkelig deraf, at uagtet Fordringen prækluderes ved et udstedt Proklama, bliver dog Panteretten ved at gælde alligevel. Fremdeles antager man ogsaa, at der kan gives Pant for Spillegæld, som jo ikke i og for sig er retskraftig. Man kan derfor ikke paa nogen mulig Maade sige, at der er noget meningsløst eller endog kun misvisende i at antage, at Panteretten kan bestaa, uagtet den Fordring, den skal sikre, ikke er retskraftig eller har ophørt at være det. Det er derfor efter min Mening et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, hvorledes man vil

ordne dette Forhold. Det kan ordnes baade paa den ene og den anden Maade, uden at man kan føre det begrebsmæssige i Marken som Argument for det ene eller det andet. — Man vil her staa saaledes, at man bør vælge den Vej, som man anser for nyttigt og hensigtsmæssigt, og der forekommer det mig, at alting taler for, at Panteretten bevares og ikke bør falde bort, fordi Fordringen præskriberes. Det mener jeg ligger nærmest at antage først og fremmest af den Grund, at det jo ved Udlaan mod Pant i fast Ejendom, saa godt som altid kan man sige, er Ejendommen og ikke Personen, som spiller en Rolle. Man trøster sig med, at man har Ejendommen at holde sig til, og Debtors større eller mindre personlige Bederhæftighed lægger man ikke stor Vægt paa. Denne Omstændighed forklarer jo ogsaa, forekommer det mig, nærmest og lettest, hvorfor man ved Underpant i Løsøre stiller en modsat Mening op. Det ligger nemlig deri, at man, naar man ikke har Pant i en fast Ejendom, men kun i Løsøre, lægger en ganske anden Vægt paa Debtors personlige Soliditet, end hvor man har fast Ejendom at holde sig til. Naar man har Pant i fast Ejendom for sin Fordring, findes det ofte i nyere Tid i Gældsbreve udtalt, at Kreditor skal finde sig i, at Fordringen ved Ejendommens Salg gaar over paa den ny Ejer, hvilket bestandig er Udtryk for, at det, man regner paa, er Ejendommen. En saadan Klausul vil man vist aldrig finde i et Pantebrev, hvor kun Løsøre er pantsat. Derfor forekommer det mig at være den, praktisk talt, nærmest liggende Grund, hvorfor man maa holde paa Mindretallets og Regeringens Forslag, at ved Pantsætning af faste Ejendomme er Fordringen ikke i Virkeligheden Hovedsagen, men praktisk og økonomisk er Pantet Hovedsagen. — Dertil kommer ogsaa, at den Regel, at Panteretten skulde bortfalde ved Fordringens Præskription, kun medfører den, saa vidt jeg skønner, ganske unyttige Formalitet, at en Kreditor nu maa sørge for, inden de 20 Aar løbe ud, at saa en Fornødsel af Kravet, f. Eks. en ny Anerkendelse fra Debtors Side, og glemmer han det, huster han det først i det 21de Aar, mister han sin Ret. Nu er det maalkydelig meget hyppigt, at Folk glemme det, men se kan det dog, og det forekommer mig at være en ganske unyttig Formalitet, som alle da ville belembes med. Det at skulle skaffe en fornøyet Anerkendelse af Fordringen, er noget, som baade vil være byrdesuldt for den enkelte Mand, fordi han tit maalkydelig ikke ved det, og navnlig ogsaa meget byrdesuldt for de store Institutioner, Kredit-